

Släpp broddarna loss

Jag har blivit med broddar. Undrar varför jag inte har skaffat ett par förut? Jag försöker dra mig till minnes alla långa, isiga vintrar när jag har halkat omkring med livet som insats, utan att ens överväga möjligheten. Det måste ha varit skammen. Skammen att framstå som gammal och skröplig. Skammen att se ut som en tönt. Som om broddar skulle vara ett tecken på svagsinhet. I realiteten är de ju höjden av uppfinningsrikedom. Enkla i konstruktionen (de ä bar å spänn på), lättillgängliga (finns på apotek, skoaffärer och välsorterade varuhus) och funktionella (inte en rova så långt halkan når).

Senast för en månad sen upplevde jag dessutom den omvända skammen när jag – kanande i grova vinterkängor och med vevande armar – blev omsprungen av en tjej i platta gypadojor på den till isbana förvandlade strandpromenaden. En av oss hade broddar och det var inte jag. Hennes dansande hästsvans försvann bortom ringmuren, medan det för mig tog halvannan timme att kasa hem. Det var väl då polletten trillade ner antar jag. Broddar är inte bara hjälpmedel, de är dörrar till friheten också. Åtminstone i vår del av världen.

En annan dörr till frihet är rullatorn. Nästan ännu bättre än broddarna när jag tänker efter. Man får inte bara stöd när man går. Man har även en garanterad och snöfri sittplats närhelst man önskar. Dessutom får man med sig packning utan att själv bära den. Man bara skjuter den framför sig. Tyvärr är även rullatorn förenad med skam. Det tog min mamma åtskilliga veckor att acceptera den där hiskeliga saken på hjul som stod och väntade i hallen, som om den vore det obestridliga tecknet på att livet var slut. I själva verket är det tvärtom. Det är tack vare rullatorn man plötsligt kan göra nya saker. Gå längre än man gjort förut till exempel. Handla tyngre, vila skönare och köra över en och annan tå och ändå komma undan med det.

En viss produktutveckling kvarstår dock. Var är till exempel terrängrullatorerna med fjädring och fotpinnar? Tänk er en nedförsbacke i fartvind. Och när man kommer ner sätter man sig bekvämt tillrätta, hakar av dragspelet och kör en schottis. Det är knappast vad jag kallar en handling vid livets slutskede.

Sen är det det där med båtar. Inte dumma de heller när man vill komma någonvart. Utan dem vore även jag funktionshindrad. Jag kan inte simma till den jag älskar. Det är för många mil bort. Och eftersom jag inte är en fågel skulle vi aldrig mera ses. Avstånd är inte bara en fråga om mätbara sträckor. Avstånd är också allt som hindrar oss från att nå dit vi vill, oavsett vilka förutsättningar vi har. Med fiffiga hjälpmedel kan vi närma oss mål och ibland komma ända fram. Broddar är en sådan uppfinning. Jag springer och hoppar och dansar på isen. Och räknar dagarna, tills nästa tur går mot fastlandet.

© Tina Messing

Även publicerad i *Psoriasistidningen* 1/10